

Arthur Linensteen

Wenen, 18 september 1890

Berchem, 5 juli 1939

Zondag 29 oktober, 15 u.

Deurne, begraafplaats Sint-Rochus en Sint-Rochuskerk

Onthulling van het gerestaureerde grafmonument van Arthur Löwenstein en aansluitend recital met liederen van Löwenstein en Gustav Mahler.

Het grafmonument van Arthur Löwenstein werd op vraag van een burgerinitiatief in Deurne gerestaureerd in opdracht van de Dienst Begraafplaatsen van de stad Antwerpen. Dit evenement is een organisatie van het Buurtwerk 't Pleintje, de dienst Groen en Begraafplaatsen van de stad Antwerpen, het district Deurne en het Studiecentrum voor Vlaamse Muziek.

Verwelkoming: Hendrik de Bouvre (coördinator Begraafplaatsen)

Toespraken bij het graf: Marc Weyns (bestuurder Buurtwerk 't Pleintje) en Tjerk Sekeris (districtburgemeester)

Inleiding bij het recital: Jan Dewilde (coördinator van het Studiecentrum voor Vlaamse Muziek)

Studiecentrum
Vlaamse
Muziek

Onder impuls van een vernieuwd bewustzijn rond de waarde van funerair erfgoed werd een tijdperk afgesloten waarin oude dodenakkers werden ontruimd.

Vandaag krijgen onze begraafplaatsen ook de zinnvolle functie om als maatschappelijk geheugen te fungeren.

Marc Weyns wees het stadsbestuur van Antwerpen op het leven van deze vergeten Weense componist dat eindigde in Antwerpen. Zo openbaarde het graf van Arthur Löwenstein op het kerkhof van Sint-Rochus te Deurne meer dan louter een vergeten verhaal. Het gerestaureerde grafmonument verbindt verleden, heden en toekomst met elkaar en wordt een culturele hefboom.

Wij danken Jan Dewilde van het Studiecentrum voor Vlaamse Muziek om het oeuvre van de componist terug onder de aandacht te brengen. Ook danken wij Marc Weyns om het peterschap over het grafmonument van Arthur Löwenstein te willen aanvaarden en zo een bijdrage te leveren aan de toekomst van ons funeraire erfgoed.

Hendrik de Bouvre
Coördinator begraafplaatsen stad Antwerpen

In 1993 organiseerden Rob Becqué, toenmalig bestuurslid van de Gustav Mahler Stichting Nederland, en ondergetekende een tweedaags evenement rond Gustav Mahler in Antwerpen. Het concert dat Mahler op 5 maart 1906 op vraag van de Maatschappij der Nieuwe Concerten in Antwerpen dirigeerde – met op het programma zijn *Symfonie nr. 5* – werd als uitgangspunt genomen om de receptiegeschiedenis van Mahlers werk in de Scheldestad met concerten, een tentoonstelling en een brochure te exploreren.

Naast Lodewijk Mortelmans (1868-1952) en Lodewijk De Vocht (1887-1977), die als chef-dirigent, respectievelijk als violist van de Nieuwe Concerten bij het bewuste concert waren betrokken, werd er tijdens de tweedaags ook aandacht besteed aan de Oostenrijkse dirigent-componist Arthur Löwenstein (1890-1939), een enthousiaste Mahlerbewonderaar die, op de vlucht voor de nazificatie, in 1936 in Antwerpen een veilig onderdak zocht. Löwenstein was toen alleen bij een handvol specialisten bekend, maar tijdens het evenement werd zijn symfonische ballade *Tatra op. 16* uitgevoerd en in de begeleidende brochure hield wijlen prof. Micha Namenwirth, een internationaal gerespecteerd Mahlerspecialist, Löwensteins autobiografische tekst *Aus meinen Erinnerungen an Gustav Mahler* (1938) kritisch tegen het licht.

Daarna werd het weer stil rond Löwenstein tot prof. Joris Duytschaever (1944-2023) op basis van recent opgedoken 'bestofte en ongeordende dozen' vol archiefmaterialen met grote gedrevenheid aan een artikel werkte dat hij enkele dagen voor zijn schielijk overlijden kon afwerken. Tijdens zijn vele opzoekingen werd hij bijgestaan door Marc Weyns die ondertussen het voortouw had genomen in de bescherming en restauratie van Löwensteins graf op de begraafplaats Sint-Rochus in Deurne. In deze zelfde periode publiceerden Erik Baeck en Hedwige Baeck-Schilders het artikel *Arthur Löwenstein et la Vlaamse Philharmonie à Anvers* in het Belgisch tijdschrift voor muziekwetenschap (2022, vol. LXXVI, pp. 193-216).

Om de belangstelling voor, en de studie van Arthur Löwenstein brandend te houden, zal het Studiecentrum voor Vlaamse Muziek volgend jaar een publicatie aan Löwenstein wijden met daarin, naast het artikel van Joris Duytschaever, ook bijdragen van Marc Weyns en ondergetekende. Bovendien wordt ook een bundel met liederen en een opname voorbereid. Zo moet het mogelijk worden om Löwenstein niet alleen maar als een voetnoot in de Mahler-receptie te zien, maar als een verdienstelijk componist en dirigent die gedurende enkele jaren ook het Antwerpse muziekleven mee kleurde.

Jan Dewilde (Studiecentrum voor Vlaamse Muziek)

Al enkele jaren was prof. em. Joris Duytschaever geïntrigeerd door Arthur Löwenstein, hij wilde een nieuwe belangstelling voor hem wekken.

Löwenstein speelde in de laatste jaren van het interbellum een belangrijke rol in de Antwerpse muziekcène en ver daarbuiten. Maar hij en zijn werk dreigden in de vergetelheid te raken. In 1989 was er in het provinciehuis een herdenkingsconcert. Zijn dochter Sigrid schreef dat voor het eerst na zijn overlijden werk van Löwenstein werd uitgevoerd. In 1993 brachten het BRTN-orkest en het symfonisch koor van Namen liederen van Löwenstein in de Blauwe Zaal van deSingel. Nadien werd het terug stil rond hem.

Joris Duytschaever wist dat het graf van Löwenstein op de begraafplaats Sint-Rochus Deurne niet in goede staat verkeerde. Het was een kleine droom het grafmonument te restaureren en te bewaren voor de toekomst.

In januari stierf Joris onverwacht. Enkele dagen voordien was het hem nog gelukt zijn artikel over Löwenstein af te werken, het wacht nu nog op publicatie. Dat het grafmonument hersteld is en bij deze ceremonie enkele liederen worden uitgevoerd van Löwenstein en Mahler zou Joris veel plezier hebben gedaan.

Marc Weyns

Arthur Löwenstein, een beknopte biografie.

Marc Weyns

Arthur Löwenstein is een musicus, geboren in Wenen op 18 september 1890 en overleden in Berchem op 5 juli 1939. Hij studeert hoorn bij de toen legendarische Emil Wipperich, leert dirigeren bij Karl Grille en volgt compositie bij Gustav Mahler. Hij begint zijn loopbaan als hoornist bij de Weense Hofopera.

Löwenstein is amper negentien jaar als hij het vrouwenkoor opricht bij de academie in Döbling, een chique Weense wijk aan de rand van het Wienerwald. Hij wordt de koördinant.

Zijn interesse gaat verder dan de muziek, in juni van 1909 richt hij met vijftien andere kunstenaars de Neukunstgruppe op. Egon Schiele is de stuwende artiest van de groep die nieuwe artistieke expressieve vormen zoekt en een eigen kleurenexpressionisme ontwikkelt. Löwenstein is de enige musicus in de groep, de anderen zijn beeldende kunstenaars. Bij de eerste tentoonstelling in Wenen in december 1909 voert Löwenstein enkele van zijn werken uit. De Neukunstgruppe stelt nog tentoon in Praag, Wenen en Boedapest, dan dooft het vuur en gaat de groep uit elkaar.

In 1909 tekent Schiele met kleurpotlood en houtskool een portret van Löwenstein. De Amerikaanse historica Alessandra Comini, kenner van Schieles werk, vindt het een intiem portret waarin Schiele in zijn eigen onafhankelijke stijl de fijne details en contemplatieve aard van de jonge muzikant met gesloten ogen vastlegt. Schiele maakt een serieuze karakterstudie en verwerpt de oppervlakkige en overdreven gestileerde figuurportretten die toen in Wenen zo gewoon waren.

Het portret is opgenomen in publicaties over het werk van Schiele en werd ook bekend door tentoonstellingen in Wenen 1919, Guggenheim in New York 1965, Darmstadt 1967, Wenen 1968, Londen 1972 en München 1975.

The New York Times meldt in 2007 dat de experts bij Sotheby's erg verrast zijn door de zeer hoge prijs die een onbekende kunstliefhebber of belegger veil heeft voor het portret, getekend op een vel papier van slechts 23,5 x 23,2 cm.

In het mei-nummer van 1938 van *Die Musicke. Tijdschrift van de Vlaamsche Philharmonie* publiceert Löwenstein zijn herinneringen aan Gustav Mahler. Hij

schetst een vrij intieme meester-leerling relatie, maar ongetwijfeld is zijn wens hierbij de vader van de gedachte. Op Prof. Em. Joris Duytschaever maken Löwensteins herinneringen een authentieke indruk, maar zijn collega prof. Micha Namenwirth zet er grote vraagtekens bij.

"Ik kende Mahler nog niet persoonlijk. Zijn werk was een openbaring en heb hem verschillende keren als dirigent kunnen bewonderen. Die concertavonden waren de grootste feestdagen in mijn jeugd.

(...)

In het tweede jaar dat ik bij Mahler studeerde, mocht ik zijn achtste symfonie kopiëren. Als de meester een minuutje tijd had, kwam hij naar me toe om eventueel correcties aan te brengen.

(...)

Het was voor mij onvergetelijk toen ik naast Mahler mocht zitten tijdens repetities. Het orkest, het podium, het operahuis - nee - de hele wereld begon te stijgen en de meester, geraakt door de muziek, had tranen in de ogen.

(...)

Ik haalde Mahler op van zijn appartement aan de Opernring en bij wandelingen in de buitenwijken namen we samen de partituur door die ik had meegebracht. Mahler gaf les op zo'n vrije en losse manier dat ik bijna niet kon wachten tot de volgende. Zijn lessen brachten me veel verder dan ik met droge schoolse lessen had kunnen bereiken.

(...)

In 1907 mocht ik hem vergezellen, vijf dagen met mijn meester in Parijs! Maar al op de heenreis was hij zenuwachtig. Het leek een voorbode van wat komen ging. Het Parijse publiek was onvoldoende vertrouwd met Mahlers muziek. Na het eerste deel van de symfonie was er echt gefluit te horen. De volgende dag, vroeg in de ochtend, verlieten we Parijs rustig en alleen. De terugreis was waarschijnlijk het droevigste uur dat ik met mijn meester heb doorgebracht.

(...)

Ik kreeg de toestemming om mijn leraar weer te zien op zijn sterfbed in het Loew Sanatorium in Wenen. De gedachte dat deze grote mens en kunstenaar aan wie ik zoveel te danken had, niet veel langer op deze aarde zou zijn, was bijzonder pijnlijk en het was slechts een kleine troost toen ik in zijn welbekende trekken, geen bittere, maar een blij glimlach zag."

Henry-Louis de La Grange, een eminent Mahlerkenner, zet Löwenstein weg als een mythomane fantast. Hij gelooft geen woord van het verslag over Löwensteins vijfdaags verblijf met Mahler in Parijs.

Joris Duytschaever vindt die cassante kritiek te streng, maar ook hij vermoedt dat Löwenstein een en ander fabuleerde; de band tussen Löwenstein en Mahler was minder intens dan hij graag laat uitschijnen.

Löwenstein wordt dirigent van het Wiener Tonkünstlerorchester (Wiener Symphoniker) en treedt als orkest-dirigent op in o.m. München, Leipzig, Stuttgart, Hannover, Breslau (nu Wrocław), Stockholm, Riga en Lemberg (het Oekraïense Lviv).

Hij werkt in Kaiserslautern, Saarbrücken, Moravië-Ostrava en vestigt zich begin jaren 20 in Berlijn. Een geplande samenwerking met de stadsschouwburg in Linz loopt spaak op artistieke meningsverschillen. In 1923-24 wordt Löwenstein operaregisseur in Königsberg (Kaliningrad). In 1926 verhuist hij naar Nederland, geeft les aan het conservatorium in den Haag en wordt aangesteld als dirigent van het Rotterdams symfonisch orkest.

Van 1929 tot 1932 is hij directeur van het Stadstheater van Troppau in Sudetenland (Opava in Tsjechië). Hij programmeert daar onder meer *Der zurückgekurbelte Film*, een vertaling van Herman Teirlincks expressionistische toneelspel *De vertraagde film*. Nadien trekt hij terug naar Wenen en leidt er de Wiener Symphoniker bij concerten uitgezonden door Radio Wien.

Een jaar later begeleidt hij op de piano de Nederlandse alt Johanna Zegers de Beyl, met wie hij van 1922 tot 1938 getrouwd is.

Begin maart 1933 – Hitler is pas Duits rijkskanselier – worden verdere uitvoeringen van Kurt Weills opera *Der Silbersee* verboden. Voor operaliefhebber Arthur Löwenstein is dat een belangrijk signaal. Hij beseft dat het door het sterk groeiend nazisme in Duitsland en het antisemitisme compleet fout moet lopen, ook in zijn eigen Oostenrijk.

Drie jaar later, in augustus 1936 gaat hij in ballingschap en verhuist hij naar Antwerpen.

Het intrigeert waarom hij uitgerekend naar Antwerpen wil. Johanna Zegers de Beyl, is een bekende Nederlandse altzangeres met een uitgebreid netwerk in Nederland en Vlaanderen, dat helpt Löwenstein zijn weg te vinden in de Lage Landen. Al eerder, in 1926-1930, werkte hij in Nederland maar toch komt hij naar Antwerpen. Arthur Löwenstein krijgt op 20 augustus 1936 een visum voor een verblijf van drie maanden in België. Het wordt verlengd en daar zijn de brieven van burgemeester Camille Huysmans naar de minister van Justitie niet vreemd aan. In maart 1937 krijgt Löwenstein een paspoort en kan samen met zijn partner Romana Bäckmann voor onbepaalde tijd in België blijven.

Bij de Vlaamse Opera krijgt Löwenstein geen vaste voet aan de grond. Hij sticht een eigen orkest, de *Sinfonia da Camera*, met werkloze muzikanten dat optreedt in het Koninklijk Kunstverbond in de Arenbergstraat. De bescheiden opbrengst wordt verdeeld onder de orkestleden.

Op 5 juli 1937 zet Löwenstein een grote stap met de oprichting van de *Vlaamse Philharmonie*. Een gewaagde stap want er zijn in de stad al het orkest van de diertuin en het orkest van de opera. De concerten van het nieuwe orkest krijgen in de Vlaamse en de Franstalige kranten positieve commentaren.

In 1938 en 1939 dirigeert Löwenstein ook enkele concerten in Brussel.

Arthur Löwenstein en Romana Bäckmann, een begaafde pianiste, kennen elkaar al lange tijd van in de muzikale kringen in Wenen en Berlijn. Ook Romana verlaat Wenen en komt naar Antwerpen. Ze gaan wonen in de Oudedonkiaan in Deurne en trouwen op 21 juni 1939. Nauwelijks twee weken later sterft Löwenstein aan de gevolgen van een longontsteking.

Kunst ist geträumtes Leben
Glück ist irren und streben
Kunst is het leven dromen
Geluk is dwalen en streven

Romana Bäckmann kiest voor de grafzerk deze twee versregels van de Oostenrijkse dichter Ernst Goll. Het zijn de eerste en de derde versregel van het korte gedicht *Kunst und Glück*.

Löwenstein kende de poëzie van de in 1912 overleden dichter en zette gedichten van hem op muziek. Of hij ook *Kunst und Glück* tot een lied componeerde zal blijken als het nog ongeordend "Löwenstein-archief" in het Letterenhuis wordt ontsloten.

Het dodenmasker werd gemaakt door Jozef Strijmans, toen een bekend beeldhouwer die veel oorlogsmonumenten maakte.

De inventaris van het waardevolle erfgoed in Vlaanderen wijdt twee regeltjes aan het grafmonument van Löwenstein: "*Aandacht verdienen ook het graf (...) van de Joodse componist Arthur Loewenstein (1890-1939), leerling van Gustav Mahler, dirigent van de Wiener Volksoper, en oprichter van de eerste Vlaamse Filharmonie (perk 8, rij 25).*"

Programma

Gustav Mahler (1860-1911)

Ich bin der Welt abhanden gekommen (t: Friedrich Rückert)

Arthur Löwenstein (1890-1939)

Liebesdank (t: Romana Beckmann-Löwenstein)

Um meine Hände lass' sich deine schliessen (t: Romana Beckmann-Löwenstein)

Der schwere Traum (Volksweise)

Dornröschen

Schlummerlied

Gustav Mahler (1860-1911)

Ich atmet' einen linden Duft (t: Friedrich Rückert)

Arthur Löwenstein (1890-1939)

Herdfeuer Altdeutsches Minnelied (t: Walter von der Vogelweide)

Das Glück (t: Paul Heyse)

Auf felsiger Höh! (t: Gräfin Kinsky)

Gustav Mahler (1860-1911)

Um Mitternacht (t: Friedrich Rückert)

Inez Carsauw - mezzosopraan

Aansluitend op haar studies aan Luca School of Arts Leuven en het Koninklijk Vlaams Muziek Conservatorium Antwerpen kwam Inez Carsauw als jonge soliste terecht in het hedendaagse muziektheatercircuit en zong talrijke producties en creaties in binnen- en buitenland. Ze trad op tijdens het Covent Garden Festival, het Belcanto Festival Dordrecht, Operadagen Rotterdam en het Festival van Vlaanderen. Ze zong in Wenen de wereldpremière van *Resurrection* van Sir P. Maxwell Davies en speelde naast Chris Lomme in Masterclass, theaterproductie rond Maria Callas (McNally). Bij Opera Ballet Vlaanderen debuteerde ze in *Jenufa* (Janacek).

Met haar warm timbre geniet Inez Carsauw een uitstekende reputatie in het symfonische en sacrale concertgebeuren. In 2012 debuteerde ze in het Concertgebouw Amsterdam o.l.v. Eugene Sirotkine met het *Stabat Mater* van Dvořák. Daar keerde ze in 2015 terug om Mahlers tweede *Symfonie* te vertolken. Haar repertoire omspannt alle grote alpartijen van Händels *Messiah* en Bachs passies tot Duruflés *Requiem*. Opera Ballet Vlaanderen engageerde haar als altsoliste voor *Petite Messe Solennelle* van Rossini. Het *Requiem* van Verdi zong ze op prestigieuze plaatsen zoals de Madeleinekerk in Parijs, het Concertgebouw Brugge, het Koninklijk Circus en Bozar in Brussel. Ze werkte samen met de Chorale Royale Protestante de Bruxelles, zong *Stabat mater* van Rossini met het Brussels Philharmonic Orchestra en was regelmatig te gast bij de koren Arti Vocali, Helicon en orkest La Passione. In Bozar zong ze met Brussels Choral Society o.l.v. Eric Delson Mozarts *Requiem*, Beethovens *Missa Solemnis* en *Elias* van Mendelssohn. Vorig jaar vertolkte ze er de altsolo in *Stabat Mater* van Dvořák. Ze was soliste tijdens de staatsbegrafenis van oud-premier Wilfried Martens.

Als liedzangeres toonde Inez Carsauw steeds grote affiniteit met 20e eeuwse muziek. Ze vertolkte liederen van Kurt Weill met Brussels Philharmonic, o.l.v. Etienne Siebens en pianist Daan Vandewalle. Ze trad op met het Arpae ensemble voor het Flanders House te Londen en tijdens de lunchconcerten van de Vlaamse Opera. Samen met planiste Inge Spinette bracht ze de *Kindertotenlieder* van Mahler, *Zigeunerlieder* van Brahms en Dvořák en De Falla. Met Philippe Malfeyt, luitist en snarenvirtuoos verzorgt ze een programma rond Rumi en wereldlijke

wiegeliederen en met pianisten Peter Oerlemans en Aaron Wajnberg bracht ze eerder dit jaar liedrecitals rond Mahler, Wagner en Brahms. Ze verleende haar medewerking aan uitvoeringen en opnames van werken van hedendaagse Vlaamse componisten zoals Lucien Goethals, Jan Van Landeghem, Dick Van der Harst en Stefaan Van Heertum. Ze ontdekte boventoonzang en improvisatie. Dit alles integreert ze moeiteloos in haar stem.

www.inezcarsauw.be

<https://soundcloud.com/inezcarsauw>

<https://www.youtube.com/user/inezcarsauw>

Peter Oerlemans

Pianist Peter Oerlemans studeert aan de Koninklijke Conservatoria van Antwerpen en Brussel en sluit deze studies af met respectievelijk een Hoger Diploma Piano en een Eerste Prijs Contrapunt.

Sinds februari 1986 is hij docent piano en pianobegeleider aan de Stedelijke Academie Antwerpen campus Wilrijk met filiaal te Edegem en sinds 2021 ook aan de Academie voor Muziek Woord en Dans te Mortsel, filiaal Edegem.

Al die tijd is hij een gewaardeerd repetent en begeleider, waardoor hij werkt met talloze binnenlandse musici van alle niveaus, maar ook de kans krijgt te werken met verschillende internationale coryfeeën, zoals Christianne Stotijn, Jörg Widmann, Cheryl Studer, Giya Kancheli en Mstislav Rostropovich.

Gepassioneerd door kamermuziek beoefent Peter dit genre ook reeds vele jaren met talrijke muzikale vrienden, waaronder velen uit de grootste Belgische orkesten.

Momenteel vormt hij liedduo's met mezzo Inez Carsauw, tenor Adriaan De Koster en de Britse mezzo Clare Wilkinson. Voor video- en audiofragmenten en bijkomende informatie zie ook www.peteroerlemans.be.

Liebesdank

Tekst: Romana Beckmann-Löwenstein

Immenu Feengeläut und leises Zirpen der Grillen;
Märchen Klänge steigen in laue Lüfte.
Die letzten glitzernden strahlender Sonne hüschchen auf verträumte Blüten.
Leise spielen die silbernen Wellen
und wiegenden herrlichsten Sonnentag in süßen Schlummer ein.
Im Kahn sitzen zwei Menschen und halten Welt und All umschlungen.
Leise lösen sich die Hände, heilig senken sie den Blick: "Wir danken Dir."
Wir dürfen lieben.

Um meine Hände lass' sich deine schliessen

Tekst: Romana Bäckmann-Löwenstein

Um meine Hände lass' sich deine schliessen.
Eh' über mir der Sarg verneinend liegt!
Gib dass noch einmal auf den Weisen,
kissen an meine Wange sich die deine schmiegt,
bevor ich schreit ins tinstere Gelände
wo auch tür dich, mein Herz, noch brennen wird,
so dass er wärmend durch der Erde Wände,
in andrer Toten ein Schauer irrt.

Der Schwere Traum

Volkswaise

Ich hab die Nacht geträumet,
wohl einen schweren Traum,
es wuchs in meinem Garten
ein Rosmarinbaum.

Ein Kirchhof war der Garten,
ein Blumenbeet das Grab.
Und von dem grünen Baume

fiel Kron' und Blüte ab.

Die Blüten tät ich sammeln
in einen goldnen Krug, in einen goldnen Krug,
der fiel mir aus den Händen,
dass er in Stücke schlug!

Draus' sah ich Perlen rinnen
und Tröpflein rosenrot, rosenrot.
Was mag der Traum bedeuten,
Ach, Liebster, bist du tot?

Dornröschen

Prinzesschen schläft im Märchenschloss mit Maus und Ross,
mit Vater, Mutter, Knecht und Tross.

Da küsst der Knab' den roten Mund und spricht:

"Lokkend weckt dich die Liebe, wild und bunt."

Prinzesschen fliegt mit ihm hinaus, aus Hof und Haus.

Prinzesschen fliegt mit ihm hinaus aus Hof und Haus.

Der Sturm löscht albe Lichter aus.

Bald weint' Prinzess: "Ich wollt', ich schließ, wie einst, so tief,
eh' mich noch Lieb' ins Leben rief!"

Doch keine Rosentee umspint den Schlaf ihr Lind,
mit Märchen, die vergangen sind.

Schlummerlied

Schon willzum spielen nichts mehr taugen,

wohl nichts zerstreut mehr sein Gemüt,

er reibt die lieben, blauen Augen,

nun ist das Bübchen wohl schon müd!

Da liegt er schon und schlummert leise,

ich sang ihn ein mit meiner Weise, mit meiner Weise.

Herdfeuer

Tekst: Otto Julius Bierbaum

Das Glück weht zwei zusammen,
der weiche, warme Wind,
dass wie des Herdes flammen,
die Gluten einig sind.

Die Stürme heulen im Schlote,
lasst heulen, gieren Braus!
Herdfeuer, Herdfeuer, Herdfeuer Klimmt,
Herdfeuer glimmt, Herdfeuer glimmt.
Das rote, das rote, das rote
und nimmer löscht es aus, löscht es aus.

Altdeutsches Minnelied

Tekst: Walter von der Vogelweide

Du bist min ich bin din, des sollst du gewisse sin.
Du bist beslozen in minem Herzen, in minem herzen;
verloren ist das Slüzelin.
Du musst immer drinnen sin, ewig drinne sin.

Das Glück

Tekst: Paul Heyse

Ich sah mien Glück vorüber gehen,
ich konnt' es am Stirnhaar fassen
und blieb wie ein törichter Träumer
stehn und hab' es vorbei gelassen.

Ich sah mein Glück auf der Wiese ruh'n,
ich konnte auf die Lippen küssen
und starrt' es mur an vom' Hut zu den Schuh'n
und habe mich losgerissen.

Ich harrete, ob es mit holdem Blick
nicht selbst sich meiner erbarme;
ich dachte, ist es einrechtes Glück,
so läuft dir's frei in die Arme.

Und sich, als am Abend ich sass zu Haus
und an nichts Fröhliches dachte,
da pocht's da stand's auf der Schwelle drauß'
und flog mir ans Herz und lachte.

Auf Felsiger Höhl

Tekst: Gravin Kinsky

Wir standen zusammen auf felsiger Höhl,
wo wild ein Bächlein geschäumt,
da hast du mich stürmisch ans Herz gedrückt!
Nein, nein, ich hab's nur geträumt, ich hab's nur geträumt.
Und weit über uns war der Himmel so blau!
Es duftet ein Lindenbaum.
Da sprachst du leise, leise ganz leise: "Ich liebe nur dich, nur dich!"
Nein, nein, es war nur ein Traum, ein Traum!